

بازگشت به

کار اسماعیل

بخشی و آزادی

«قلیان» را

خواستهای روز

جنبش کارگری

کنیم

////////////////////////////////////

امید خرم / شهریور ۱۴۰۱

////////////////////////////////////

مبارزات کارگران هفت تپه افت و خیزهای زیادی داشته است. درخشش مبارزات در مقطعی بود که کارگران هفت تپه از پیله مسدود شرکت خارج شدند، جاده را بستند، ارتباطات تجاری شرکتها را مسدود و نظم سرمایه داری را مختل کردند. رژیم اسلامی سرمایه از هر گونه سرکوب و ترفندی برای خفه کردن مبارزات دریغ نکرد اما تیرش به سنگ خورد، این جا بود که با سندیکا نشستنی ترتیب داد و اوضاع را کنترل نمود. سندیکا توانست از تاب و تب مبارزه علیه سرمایه بکاهد. سرمایه همیشه با بگیر و به بند، توده کارگر را سرکوب نمی کند، از خیلی راههای دیگر هم استفاده می نماید.

در کشاکش کارزارها، کارگران تجربه اندوزی کردند. مماشات جوئی ضد کارگری سندیکا را تعمق نمودند. دریافتند که دخالت گری فعال و مؤثر آحاد آنان در تصمیم گیری ها و پیشبرد کارها ضروری است. در هر گام از مبارزه آگاه تر و سازمان یافته تر شدند. رویکرد جدیدی با بار رادیکال تر و سرمایه ستیزتر شروع به رشد نمود، اسماعیل بخشی نماینده این رویکرد شد. بخشی در یکی از سخن رانیها شورارانه فقط

برای کارگران هفت تپه بلکه برای کل جنبش کارگری پیشنهاد نمود. پیشنهادی که بیش از پیش بر سر زبان ها افتاد و از سوی توده کارگر استقبال شد. کارگران فولاد به حمایت هفت تپه برخاستند. دانشجویان خانواده های کارگری دست در دست کارگران نهادند. شهر شوش شاهد خیزش هزاران زن و کودک و پیر و جوان کارگر گردید. داستان به همین جا ختم نشد. کسانی که سال ها در مکتب سندیکا سازی درس قانون گرایی آموخته بودند بسیج شدند تا از فروریزی باور کارگران به امامزاده سندیکا جلو گیرند. اما شورای پیشنهادی اسماعیل بخشی هر روز طرفداران بیشتری پیدا کرد و نقشه های این جماعت نقش بر آب شد. کارگران به این نتیجه رسیدند که سندیکا، اتحادیه و آویختن به هر حزب یا نیروی بالای سر سد راه مبارزه ضد سرمایه داری است. به این ترتیب روند مبارزه عملا شاهد قرار گرفتن سندیکاچیان قانونگرا و فرقه ها در مقابل کارگران طرفدار جنبش شورائی و دانشجویان خانواده های کارگری شد. اوضاع تا اینجا خوب پیش رفت. اما سرکوب دهمنشانه مبارزات توسط رژیم اسلامی، دستگیری کارگران رادیکال مانند اسماعیل بخشی و سپیده قلیان، شکنجه های وحشیانه آنان در سیاهچال ها، اعتراف گیری های

بشرستی‌زانه شکنجه‌گران از برخی فعالان کارگری بار دیگر توازن صف آرائی میان رفرمیسم و سرمایه‌ستیزی را برهم زد. جنبش کارگران هفت تپه زمین‌گیر شد. همه چیز درستی نظر بخشی و همراهانش به ویژه کارگر جسر، شجاع، مقاوم، سپیده‌قلیان را ثابت کرد. سندیکاچیان رفرمیست در صف سرمایه‌قرار داشتند، از درون ضربه زدند و راه پیکار ضد سرمایه‌داری را سد ساختند.

این وضع ادامه دارد و انتظار ما آنست که اسماعیل بخشی و هم‌زمان در مقابل صاحبان سرمایه و دولت سرمایه‌داری ایستادگی کنند، به توده وسیع کارگر اتکاء نمایند، بر مبرمیت دخالتگری فعال، آگاه، شورائی و اثرگذار همه‌آحاد کارگران در تصمیم‌گیری‌ها اصرار ورزند. در همین راستا کارگران را به ادامه پیکار هر چه نیرومندتر و سرمایه‌ستیزتر فراخوانند. از بخشی‌هایی خواهیم راه‌خانه کارگران پیمانی نفت را پیش گیرند، به محل کار میلیون‌ها کارگر خوزستانی، عسلویه‌ای، خودروسازی، لوله‌سازی، مجتمع‌های انبوه صنعتی خوزستان روند، با بازنشستگان همصدا شوند و خسارت و ذلت آویختن به قانون سرمایه‌ی انداختن طناب دار سرمایه‌داری بر گلوی خود را به آنان گوشزد کنند. در مورد معلمان نیز چنین نمایند، همه این کارها ممکن است و سؤال این است که اگر بخشی‌ها، کارگران پروژه‌ای و یکایک هم‌زنجیران چنین نکنند، چه کسانی باید دست به این کارها زنند؟!؟ به سوی دیگر ماجرانگاه کنیم، جنبش کارگری به شکل اسفباری در مقابل جنایاتی که سرمایه‌داران و دولت آنها علیه بخشی، علیه قلیان اعمال کرده‌اند، راه سکوت پیش گرفته است. در شرائطی که هر بگو، مگوی هر اپوزیسیون چی بورژوازی با حکام روز سرمایه‌تمامی تریبونهای سرمایه‌داری را به فروش می‌اندازد، ۶۰ میلیون نفوس توده‌های طبقه کارگر ایران در مورد اخراج اسماعیل بخشی از کار و زندان و شکنجه سال بعد از سال سپیده‌قلیان سکوت نموده‌اند. این رسم هم‌رزمی کارگری نیست، ننگ است و باید این لکه ننگ را از دامن جنبش طبقه خود زدود. اسماعیل بخشی باید به سر کار باز گردد. او بارها اعلام کرده است که هیچ کمک مالی از هیچ کس قبول نمی‌کند، خودش را از هم‌زنجیرانش جدا نکرده است. وظیفه همه ما، کل کارگران است که با پیکار خویش بخشی را به سر کار باز گردانیم، قلیان‌ها را آزاد کنیم، بخشی‌ها، قلیان‌ها سلول‌های زنده، پویا و سلسله‌جنبان اندرونی کارزار طبقاتی ما هستند. باید از همه کارگران، از کارگران پروژه‌ای نفت، کل کارگران خوزستان و جاهای دیگر خواست تا بازگشت به کار بخشی و ورهائی قلیان از شکنجه‌گاه رادر صدر خواست‌های خود قرار دهند.